

TŰZHELY

Volt egyszer egy Szikra

Csak úgy kipattant. Két eltévedt gondolat szaladt az utcán, az egyik jobbról, a másik balról, és épp a sarki zöldséges előtt koccantak össze. Jobbkéz-szabály, dörmögte mérgesen az egyik, ó, pardon, szabadkozott a másik gondolat, elbambultam! Hát ne bambuljon! Maga meg ne rohanjon ennyire eszetlenül! Veszekedtek, vágták egymás fejéhez előbb a dühödtt érveket, később a zöldséges standon gubbasztó paradicsomot, káposztát, csicsókát és karfiolt, addig-addig, míg már ki sem látszottak a zöldségthalmól.

Akkor aztán elcsitult a haddelhadd, lelohadt a hajcihó, ott pilledt a piros placsnik, zöld

levélfoszlányok, fehér karfiolrózsa-darabkák között az a két dühös gondolat. És akkor kipattant. Oda ki a zöldségturmixos aszfaltra, a sietős lábnyomok közé. Kipattant egy Szikra.

Hogy a düh szülte-e, mint az átkokat, vagy az alkalom, miként a tolvajt, azt nem tudom. Mindenesetre sistergett, zszizegett, dohogott fertelmesen. Haha, ujjongva szaladgált az úttesten, huhú, perzselte a csenevész városi fák kérgét, höhő, döngette a vaskapukat, pörkölte le róluk a barna zománcfestékréteget. Én vagyok a legnagyobb, huhú, a legveszedelmesebb, hehe, a leg... az!

Más hirtelen nem jutott az eszébe, de abban biztos volt, hogy felfalja az egész várost. Hihih! Szikra vagyok, forró és tüzes. Nem hiszed? Hát ide süss! Azzal beleugrott egy újságpapírokkal tömött kukába. És bizony, a kuka lángra kapott. Hihih! Hehehe, höhöhö!

Szaladt tovább a két eltévedt gondolat dühéből született szikra, égett a haja, füstölt a lábnyoma, tüzet hányt még a szeme is, tüzes karikákat, és amerre azok gurultak, lángra lobbantottak mindent. Égtek a csenevész városi fák ágai, izzott az aszfalt, sistergett a szökőkútban a víz, lángoltak a házak ablakából kíváncsian kikandikáló függönyök, görögtűzként robbant az autók tankjában a benzin. Ki a legnagyobb, dörögte az apró Szikra. Hát én, válaszolt, mert senki más nem válaszolt helyette, hisz mindenki azzal volt elfoglalva, hogy meneküljön, mentse az irháját a tűzvész elől. És mondanom se kell, a város porig égett.

Ki a legnagyobb, kiáltotta ismét az apró Szikra, még nagyobb hangon, még izzóbb göggel.

De most se felelt rá senki. Egyedül volt. Állt a füstölgő romokon, egy megpörkölődött káposzta-levellet morzsolva bütykös ujjai között. Na, ki?! Hát senki nem borul a lábam elé? Senki nem dicsér, ahogy egy királyt illik?! Senki nem koccint vélem pohárt?

Bizony senki, szólt egy vékony hang. Ki vagy, hol bujkálsz, bömbölt a Szikra, gyere elő! Nézz szembe pusztító hatalmammal! Ne aggódj, szembe nézek, válaszolta a hang a rejtkehelyéről, de előbb megvárom, hogy lecsillapodj. A Szikra bömbölt, fújtatott, kacagott eszelősen pöffeszkedve a szálló pernyék, a hamuvá lett város romjai között. Azt várhatod, üvöltötte, azt várhatod, hogy lecsillapodjak!

De a hang, amely nyugodtan gubbasztott titkos rejtekén, nem válaszolt, hanem tényleg csak várt. Várt napokig. Akkor aztán, amikor már a sűrű füstfelhők foszladoztak, az izzó gerendák kifehéredtek, a felpúposodott aszfalt ismét megkeményedett, és bátortalan csipogással visszatértek a verebek, keresve a csenevész

TÖRÖK ESZTER rajza

városi fákat, akkor aztán elfáradt, és egy kormos házfalnak dőlve kialudt a Szikra. Na, gyere, te botor, te dúvad, te szerencsétlen ivadéka a haragnak, visszaviszlek oda, ahol születted.

És lám, csikorogva bár, de az idő kereke visszafelé kezdett forogni. Végig az elmúlt napokon, az újra füstölő gerendákon át, a sziszegve lángoló háztetők fölött, a robbanó autókából kicsapó lángot kerülgetve, a fortyogó aszfalton szörfözve haladt a felgyulladt kukáig, s túl azon. A sarki zöldséges standjánál kicsit megállt, kerülgette a repülő paradicsomokat, fröccsenő karfiolrózsák hadát, fejcsóválva hallgatta a két gondolat fröcsögő indulatát, bár néha elmosolyodott, mert visszafelé forgatva még ez az eszeveszett ordibálás is viccesnek hatott.

Akkor aztán döccent egyet az idő kereke, és megállt. Épp akkor történt, hogy két eltévedt gondolat szaladt az utcán, az egyik jobbról, a másik balról, és a sarki zöldséges előtt összekoccantak. Szia, mondta az egyik, helló, így a másik, majdnem

feldöntöttelek! Én vagyok a hibás. Ugyan már, inkább én nem figyeltem eléggé, ne haragudj! Nem haragszom. Én sem. Megölelték egymást, kezet fogtak.

És akkor kipattant egy Szikra. Jóleső, puha melegséggel felizzott, majd elaludt a két tenyér között megbúvó puhaságban. Napokig érezte még a két gondolat a tenyerük melegét. És érezte a kutya, akit megsimogattak, Piroska néni, akinek ebédet vittek, és érezte a kis Áron is, miközben apja tenyerébe dugva a mancsát indiánszökkenéssel szaladt a játszótér felé. És érezte a csenevész városi fák kérge, a vaskapun a zománccfesték, érezte minden, amihez hozzáérték. Így adták tovább a többi embernek, a csicsergő verebeknek, a kóbor kutyáknak a Szikra melegét. Ismét felgyulladt a város egy másfajta tűz másfajta melegével.

Látjátok, mondta a paradicsom a zöldséges standról, engem is visszatettek a helyemre, miután lesodortak a földre.

SZABÓ ATTILA